

Column

Wie ben je?

Hoe willen we elkaar zien? De Cursus vraagt ons om in onze broeders onszelf te zien: Christus. Onze gedeelde Werkelijkheid, door God als één geschapen. Op deze wereld hebben wij er iets heel anders van gemaakt. We zien ‘anderen’, die ‘anders’ zijn. We zien Nederlanders, Europeanen, Afrikanen, vreemdelingen. We zijn afstand gaan scheppen, elkaar gaan wantrouwen, barrières opwerpen...

Midden op het fietspad lag een dikke portefeuille. Ik stopte, raapte hem op en bekeek de inhoud. In de portefeuille zaten een paar buitenlandse bankbiljetten. Wat de portefeuille zo dik maakte, was dat er een heleboel kaarten, pasjes en identiteitspapieren inzaten. Ik zocht naar een adres of telefoonnummer. Die vond ik niet, wel een internationale studentenkaart uit Luxemburg met een naam en foto. Zo te zien was de eigenaar geen Luxemburger, maar van Afrikaanse origine. Op de foto een donkere jongen met halflang rastahaar. Een vluchteling wellicht? Iemand die het gelukt was fort Europa binnen te komen en nu hier mocht wonen en studeren? Hij was beslist een lange weg gegaan om al deze identiteitspapieren en juiste stempels te vergaren - en al die papieren was hij nu kwijt. En ik vroeg me af hoe dit bij hem terug zou kunnen komen.

Met de portefeuille in mijn rugzakje fietste ik peinzend verder. Wat verderop, bij een skeelerbaan, zag ik twee donkere jongens ontspannen op een bankje zitten praten. Een van hen had halflang haar. Was dat die jongen van de foto? De jongens op het bankje zaten te ver weg om hun gezichten goed te kunnen zien.

Wat aarzelend liep ik in hun richting. “Ben je iets kwijt?” vroeg ik, eerst in het Nederlands, daarna in het Engels. Ze keken me afhoudend aan en leken zich af te vragen wat die dame met de fiets van hen wilde. Ze beduidden dat ze slecht Engels verstonden. De ene jongen leek op de foto, maar ik wilde het zeker weten. “*Did you lose your wallet?*” herhaalde ik. De jongen voelde in de zak van zijn joggingbroek en schrok zichtbaar. Nu wist ik zeker dat hij het was. “*I found your wallet.*” Hij begon nu te beseffen wat er aan de hand was. Binnen een paar seconden zag ik de schrik op zijn gezicht omdat hij merkte dat hij zijn portefeuille kwijt was, en vrijwel onmiddellijk de opluchting omdat – zoals de Cursus het zou zeggen – hij inzag dat zijn probleem was opgelost. Ik viste de portefeuille uit mijn rugzakje. Hij bekeek snel de inhoud en zag dat alles er nog inzat. Nu drong het gebeurde pas echt tot hem door. “Oh man!” De houding van de twee jongens was nu volkomen veranderd. “*God bless you, God bless you!*” Ze sprongen op en begonnen me beiden spontaan te omhelzen. Het was een verhaal met een *happy end*.

Hoe willen we elkaar zien? Soms is er een gebeurtenis voor nodig om de afstand te overbruggen en ons weer te herinneren dat we ten diepste met elkaar verbonden zijn. In de ander vinden we onze échte Identiteit. Zoals de Cursus het zegt: ‘Telkens wanneer jij met een broeder samen bent leer je wat jij bent...’ (T8.III.5:8). En dát is beslist iets om dankbaar voor te zijn.

Margot Krikhaar

(opmerking: de twee witregels graag handhaven indien mogelijk. Anders in ieder geval begin nieuwe alinea)